

Makó, 1906. április 21. – Budapest, 1990. december 21.

Édesapja napszámos. Hat elemiit végzett, majd géplakatosnak tanult, később motorkezelői bizonyítványt és gépkocsi-vezetői jogosítványt is szerzett. 1923-tól a Rimamurány-Salgótarjáni Vasmű Rt. ózdi acélgyárában, később Budapesten, a Roessemann Gépgyárban dolgozott, de közben cséplőgépészként is tevékenykedett. 1936-ban kiváltotta a műszerész iparendélyt. Makón 1925-ben belépett a vasasszakszervezetbe, a helyi szervezet pénztárosa, majd 1929-ben alelnökké választották, 1924-től az MSZDP tagja volt. 1928 és 1933 között a makói szakszervezetek elnöke. 1933-tól szülővárosában az MSZDP végrehajtó bizottsági tagja. 1936-tól több alkalommal behívták katonának; 1942-1943-ban a fronton szolgált. 1944 áprilisában a Zemplén megyei Ricsére internálták, ahonnan szeptember első napjaiban térhetett vissza lakóhelyére. 1944. október 16-án részt vett a Magyar Kommunista Párt makói csoportjának a megalakításában, 17-től a pártszervezet titkára. 1944. december 17-én Makón az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé választották. 1945 januárjától a Makói Népujság felelős szerkesztője. 1945. május 24-étől a város polgármestere. 1945. november 4-én a Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Az összeférhetetlenségi törvény alapján lemondott a mandátumáról, ezt a törvényhozás 1946. április 30-i ülésén jelentették be. 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront Csongrád-Csanád választókerületében pótképviselővé választották, 1950. november 30-ától ismét képviselő volt. 1950 júniusától 1952. január 1-ig a Csongrád Megyei Tanács elnökhelyettese; 1952-1956-ban a Veszprém Megyei Tanács elnöke. 1957-től nyugdíjazásáig a Mezőgazdasági Gépgyártó Vállalat munkatársa.